

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 59

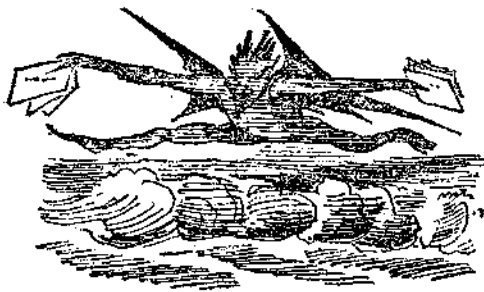
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής: διὰ τὸ Ἑξαμηνίον Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, διὰ τὸ Ἐξαμηνίον Φράγκ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος. Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος κίεθρον τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 29 Φεβρουαρίου 1876.

Φίλτατε κ. Ἀνδ. Λασ. . . .

Εἰς Ἀργοστόλιον.

Ἄνα χεῖρας ἔχομεν τρεῖς ἐπιστολάς ὑμῶν, δι' ὧν παρπονείσθε ὅτι ἀποκόπτομεν ἐκ τῶν πλουσίμων ἀρθριδίων σας: ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καὶ τὸν κλῆρον αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζετε ἡμᾶς καλογηρόφροναι, θρησκους καὶ ὀπισθοδρομητάς.

Ἀγαπῶντες τὴν ἀλήθειαν πρέπει πρὸ παντός ἄλλου νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ «Ἀσμοδαῖος», κατηγορούμενος ὑφ' ὑμῶν (πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του), δι' ὑπερβολὴν ὀρθοδοξίας, ἀντὶ νὰ δυσαρραστήσῃ, κατελήφθη ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ὑπερηφανείας, ἀπαραλλάκτως ὡς αἱ ὑπότροφοι τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ὁσάκις ἐρωτόληπτος φοιτητὴς τῆς ὀμοῦζης ἐν τῇ ἐπιστολῇ του «*Marqué μου ἄγγελε*» ἢ «*Ἀσπ. λαρχος καρδιά*».

Διὰ τὴν μὴ καταχώρισιν τῶν εὐφροεστάτων ὑμῶν ἀντικληρικῶν ἀνεκδότων αἰτούμεθα ταπεινῶς συγγνώμην. Αἰτία τούτου εἶναι οὐχί, δυστυχῶς, ὑπερβολὴ εὐσεβείας, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοῦ «Ἀσμοδαίου» νὰ μάχεται πρὸς ἀντικείμενα πραγματικά, καὶ ὄχι πρὸς φάσματα καὶ ἀνεμομύλους: πᾶσαν δὲ ἐν Ἑλλάδι ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κλήρου νομίζει ἀπλὴν ἀνεμομυλομαχίαν, διότι κλῆρος

σήμερον παρ' ἡμῶν δὲν ὑπάρχει, ἰερέα δὲ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἤδη ζῶντες ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπηντήσαμεν ἀκόμην κἀνένα.

Τούτο θέλει φανῆ ἴσως ὑμῖν παραδοξολογία· ἀλλ' εὐαρεστηθῆτε νὰ παρατηρήσετε ὅτι, ἵνα θεωρηθῇ τις ἱερεὺς, ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως, πλὴν τοῦ βῆσους, καὶ ἐν ἐκ τῶν δύο κατωτέρω προσόντων, ἡ εὐσέβεια ἢ ὑποκρισία.

Ἱερεὺς εἶναι ὁ πιστεύων εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν θῖον αὐτοῦ ἀφιερῶν εἰς μετάρδοσιν καὶ συντήρησιν τῆς πίστεως ταύτης, εἰς διανομὴν ἄρτου εἰς τοὺς πεινῶντας, φωτὸς εἰς τοὺς ἐν τῷ σκότει, καὶ ἐλπίδος εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους. Ἄν τοιοῦτόν τινα γνωρίζετε παρ' ἡμῶν, εἰπήτέ με ποῦ εἶναι νὰ ἔλθω νὰ φιλήσω τὰ κρᾶσπεδα τῆς ζωῆς του.

Ἱερεὺς ἐπίσης εἶναι ὁ ὑποκριτής, ὁ οὐτε πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν οὔτε τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ ἀκολουθῶν ἀφοσιωμένος ὅμως εἰς τὸ τάγμα του καὶ ἔτοιμος ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ οὐχὶ μόνον πατρίδα καὶ πολιτείαν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὸ ἀτομικὸν του συμφέρον, ὡς οἱ σήμερον καθολικοὶ ἱερεῖς, οἱ πατρίδα ἔχοντες τὸ Βατικανόν. Ἄν τοιοῦτοι ὑπάρχουσι παρ' ἡμῶν, εἰπήτέ μοι τίνας εἶναι: ἵνα ἔμοῦ πολεμήσωμεν κατ' αὐτῶν.

Τί λοιπὸν εἶναι οἱ ἡμέτεροι παπάδες; Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ὁ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἀκριβῆ πρᾶγματός τινος ὄρισμόν πρέπει νὰ θεωρηθῆται ὡς ἴσος σχεδὸν τοῖς θεοῖς. Μὲ ἔχοντες ἀξιώσεις εἰς ἀποθέωσιν, ἀντὶ νὰ ἐπιχειρήσωμεν ὄρισμούς, παραπέμπομεν τὸν ὀρεγόμενον εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον, ἵνα ἀφ' ἑαυτοῦ σχηματίσῃ γνώμην περὶ τοῦ γένους τούτου τῶν βρασοφόρων.

Ἐκεῖ θέλει ἴδει σεβάσμιον ἑκατοντούτην ἱεράρχην τὸν κ. Καστόρην, ὁμολογοῦντα μετ' ἀξιοθαυμάστου παρησίας «ὅτι ἕκαστος παπάς δὲν βλέπει τὴν ὄραν ν' ἀποθάνῃ ἢ παπαδιά του, διὰ νὰ ἔμπροσθῆ νὰ γείνη δεσπότης».

Μετά τούτον θέλει προσέλθει ο Πάτερ Κωνσταντινίδης μετά τσαούτης ψευδομαρτυρών ἀφελείας, ώστε ο αιδεσιμώτατος Χίλλ σκανδαλισθείς αποπέμπει αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν ἐκ τοῦ σχολείου του.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Βερσῆς θέλει ἐλεγχθῆ τρίς καὶ τετρακίς ψεύστῃς, χωρὶς νὰ κρίνῃ εὐλογον νὰ ἐρυθριάσῃ. Τόσον δὲ ἐπουσιώδες πρᾶγμα νομίζει τὸ νὰ ἐλέγχεται ψευδόμενος, ὥστε προβάλλων ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἐφεύθη καμψθεὶς ὑπὸ τῶν δακρῶν τῆς γυναικὸς τοῦ κ. Ποταμιάνου, δὲν λαμβάνει κἄν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἔχη οὗτος ἢ ὄχι γυναῖκα.

Ὁ αὐτὸς Διονύσιος θέλει βεβαιώσει ἐνόρκως ὅτι δὲν γνωρίζει ἕτερόν τινα Διονύσιον, τὸν Κορομηλᾶν, μεθ' οὗ ἐτέλει ἀναφανδὸν σπονδὰς τῷ Διονύσῳ εἰς ὅλα τῆς πρωτευούσης τὰ καπηλεία.

Εἰς τὸν ἡγούμενον Αἰγίνης, ψευσθέντα εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἀφείλεται τοῦλάχιστον εὐγνωμοσύνη διότι εἶπε τὸ ἥμισυ τῆς ἀληθείας τοῖς δικασταῖς. Ἀλλὰ παρ' αὐτῷ εἶναι πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἡ παρησία, μεθ' ἧς συζητεῖ διὰ τοῦ τύπου πρὸς τὸν κ. Λογιωτατίδην περὶ νόθων τέκνων καὶ ἀμοιβαίων οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων.

Περὶ τοῦ ἱερέως Παπανικολάου, μαρτυρήσαντος ἀπίστευτα ὑπὲρ τοῦ κ. Νικολοπούλου, ἠγέρθη τὸ ἐξῆς ζήτημα, ἂν ἐπραξέ τοῦτο λαβὼν δραχμὰς χιλίας ὡς ἔλεγον οἱ μάρτυρες, ἢ μόνον ἑκατὸν ἐξήκοντα ὡς ἰσχυρίζετο ὁ ἴδιος.

Τοιαῦτα ἐφάνησαν τὰ ἔντα, τὰ ὁποῖα ὑμεῖς μὲν ὀνομάζετε ἱερεῖς καὶ νομίζετε ἄξια τοῦ κόπου νὰ πολεμηθῶσιν, ὁ δὲ « Ἀσμοδαῖος » ἀποκαλεῖ παπάδες, ὡς μὴ ἔχοντα οὐδὲν τῶν προσόντων ἢ τῶν ἐλαττωμάτων, δι' ὧν διακρίνονται πανταχοῦ τοῦ κόσμου οἱ ἱερεῖς.

Παρὰ ταῖς ἄλλαις χριστιανικαῖς κοινωνίαις τὸ σήμερον ταρασσόν τὰ πνεύματα ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα εἶναι, ἂν συμφέρουσα ἢ ἐπιβλαβὴς ἀποβαίνει τοῦ ἱερέως ἡ ἐπιβροχὴ ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Ἐν Ἑλλάδι ὅμως μόνον ζήτημα ὑπάρχει τὸ ἐξῆς, ἂν συμφέρῃ ἢ ὄχι νὰ ἐξακολουθήσωμεν ζῶντες ὅπως σήμερον ἐντελῶς ἐστερημένοι ἱερέων καὶ διδασκῆς. Ἀλλὰ τοῦ τοιοῦτου κόμβου ἡ λύσις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐνόχων τοῦ « Ἀσμοδαίου ». Οὗτος ἐν μόνον πρᾶγμα γνωρίζει, ὅτι κρίμα εἶναι νὰ ἐνοχλῶνται ἀπειρακτοὶ ἄνθρωποι, ἄμοιροι πάσης ὑποκρισίας, ἀμέτοχοι πάσης φιλοδοξίας, οὐδέλλως σκεπτόμενοι ὡς οἱ Φράγκοι νὰ ὑποτάξωσιν τὴν πολιτείαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὐδεμίαν ὑποκινούντες ἐριδα θεολογικὴν, καὶ μόνον ἔργον ἔχοντες νὰ ἀνταλάσσωσι μικρὰς ἐπισκέψεις, ἐν αἷς οὔτε περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος οὔτε περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐπιβροχῆς αὐτῶν γίνεται λόγος, ἀλλὰ μόνον περὶ εἰσοδημάτων καὶ ὀκταποδίων, δωροδοκίας καὶ ἀστακῶν.

Γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι ὁ Παγανίνης διὰ μιᾶς μόνης ἐπὶ τῆς βαρβίτου αὐτοῦ χορδᾶς κατάρθασα νὰ παίξῃ ὡραίαν συμφωνίαν. Ὑμεῖς, φίλτατε κύριε Ἀνδρέα, ἔχετε πλείστα εἰς τὴν λύραν σας χορδὰς, ἀσίμαντος λοιπὸν θέλει εἶναι ἡ θυσία ἂν, χάριν ἡμῶν, οἵτινες σας ἐκτιμῶμεν εὐκρινῶς, ἀφαιρέσετε ἐξ αὐτῆς μιᾶν μόνον τὴν

παπαρευτικὴν, ἥτις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἔχει ὡς ἡ λόγχη τοῦ Ἀδὸν Κιχώτου παλαιόντος κατ' ἀνεμομύλων.

Ὁ « Ἀσμοδαῖος » ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα. Ἄν ἦτο ἱερεὺς, ἤθελε προσπαθεῖ νὰ ἔχῃ στίλβουσαν καὶ ἀκατόκητον τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτοῦ μακρὰν κόμην. Τὸ ἐπάγγελμα δαίμονος ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ τρέφῃ ἄνυχας μακροῦς, ἀλλὰ τοῦς θέλει τοῦλάχιστον καθαροῦς καὶ ῥοδοχρόους. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐμπήγει αὐτοῦς ἄνευ κατεπιγούσης ἀνάγκης εἰς οἶκας δῆποτε σάρκας, νομίζων πενθιμώτερον παντὸς ἄλλου πένθους τὸ πένθος τῶν ἐνόχων. Ὑπὲρ τῆς ἀδυναμίας του ταύτης ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιείκειαν ὑμῶν, εἰς δὲ τὰς ἐρθᾶς καὶ δικαίας ὑμῶν παρατηρήσεις περὶ γλώσσης καὶ ὀρθογραφίας θέλει συμμορφωθῆ κατὰ γράμμα.

Πρόθυμος δούλος καὶ θαυμαστής σας.
« ἈΣΜΟΔΑΙΟΣ ».

ΣΚΗΝΙΕΣ

Ὅτε πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐξεδόθη βιβλίον χαρακτηρισθὲν ὡς ἀσεβὲς καὶ ἀντιχριστιανικόν, θεολόγος τις ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ « Ἐθνοφίλακι » πύχθη νὰ δοξασθῆ πάλιν διὰ μαρτύρων ἡ Ἐκκλησία. Ἡ εὐσεβὴς αὕτη εὐχὴ εἰσηκούσθη. Ὡς ἐπὶ Δεκίου καὶ Δοκλιτιανοῦ ἐμαρτύρησαν οἱ ἅγιοι Φίλιππος, Ἰωάννης καὶ λοιποὶ, οὕτω ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν μαρτυροῦσιν οἱ Παπανικόλαιοι, Βερσῆδες καὶ Κωνσταντινίδαι.

Λογία τις παρεπίδημος Ἀγγλίς, ἀσχολουμένη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νεοελληνικῆς, παρευθεῖσα πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς γάμον, ἐσκανδαλίσθη ἀκούουσα, τοὺς κουμπάρους εὐχομένους εἰς τοὺς ἀγάμους οὐχὶ « καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου » ἀλλὰ « καὶ εἰς τὰ ἰδικά σου, » ὡς εἶ ἦσαν ταῦτα ἀναπόφευκτα παρεπόμενα τοῦ γάμου ἐν Ἑλλάδι.

Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες θυσιάζουσι καθημέραν κύρια ἄρθρα ζητοῦσαι ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ κ. Πύρλας εἶναι ἄνθρωπος. Ἄν αἱ Ἀθῆναι ἦσαν μεγάλαι ὡς οἱ Παρίσιοι, ἠθέλομεν ἐννοήσαι τοιαύτην προσπάθειαν, ἀλλ' εἰς τόπον ὅπου ὅλοι γνωρίζομεθα εἰς τίνας ἀποτείνονται ;

Ἡ « Ἐφημερίς » εὔρε παραδόξον τὴν ἀπειλὴν καθηγητοῦ τινος, εἰπόντος ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θέλει ὑποστηρίξει τὴν παράδοξον τοῦ κ. Πύρλα καὶ διὰ τῶν ὕπλων. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ὄχι εἶναι ὅλως πρωτάκουστον. Ἐν Βοημία κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἰς τὰς περὶ Μετουσιώσεως παραδόσεις τῶν ὀρθοδόξων διδασκῶν παρίσταντο οὐ μόνον οἱ στρατιῶται, ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμιος μετὰ σχολίου,

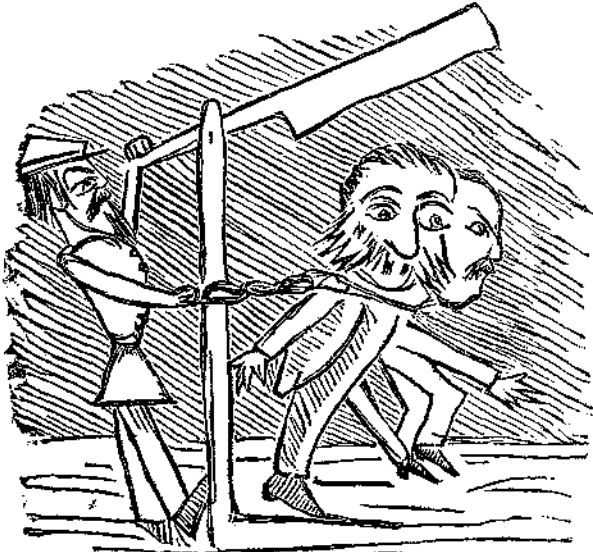
ΠΡΟΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ἈΝΔΡΟΣ...

- Λοιπὸν, κυρία, τί λές ;
- Τοῦ λόου σου, ἐφέντη μ', . . . ῥιζικό σου μεγάλο . . . μικρὸ ἄνθρωπο εἶσαι . . . μεγάλο ἄνθρωπο θὰ γένῃς . . .
- Πῶς ; Πῶς ; Δὲν κατάλαβα ;
- Μεγάλο μπαστοῦνι κρατῆς . . . Μεγάλο γιατρὸ θὰ γένῃς . . .
- Μὰ γιατρὸς εἶμαι καὶ τώρα.
- Μεγάλο γιατρὸς . . . ἀπ' τὰ χεῖρά σου κόσμος πολὺ παράσει . . . δάσκαλο τρανὸ θὰ γένῃς . . . πεθαμένους θ' ἀναστῆν, ζωντανούς θὰ σκοτώνη . . .

ἵνα ἐν ἀνάγκῃ ἀποκριθῆ εἰς τοὺς ἐνστασιοῦχος. Ὡς τοιοῦτον, ὡς δῆμιον δηλαδὴ καὶ ἔχι ὡς ἐνστασιοῦχον προτείνωμεν τὸν κ. Φραερίτην.

Ὁ Σαμφορίτης, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς συνεδρίασιν ἐπαρχιακῆς τιμῆς ἀκαδημίας, συνειθίζε νὰ καταπίνῃ ἀρχὴν τινα ἢ βραχάδιον, ἵνα ἦναι βέβαιος ὅτι θέλει ἀντιστῆ εἰς ὅποιανδήποτε ἀηδῖαν χωρὶς νὰ ἐμέσῃ. Τὴν συνταγὴν ταύτην συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ νέου καθηγητοῦ.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΑΣ

ΛΕΠΙΔΑ ΕΙΣΤΟΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Γελοιογραφία ἐνήμερος καὶ νόστιμος, ἀνάλογος πρὸς τὴν καλλιαιθνησίαν τῶν συντακτῶν τοῦ φίλου «Νεολόγου».

Κεφαλονία, 22 Φεβρουαρίου 1876.

«Ἀσμοδαίε» φίλτατε,

Δὲ σ' ἐρώτησα ποτὲ ἂν αὐτοῦ στάς Ἀθήνας ἔχετε κ' ἐσεῖς τὸ συνήθειο νὰ μαυροφορένουνε ἢ κόμεις σας, ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ πατέρας τους ἢ καὶ ἡ μάνα τους. Ἄν δὲν τὸ ἔχετε, καὶ θέλετε νὰν τὸ λάβετε, νὰν τὸ πάρετε ἀπὸ ἐμᾶς, καθὼς τὸ ἔχουμε ἐμεῖς· ἐπειδὴ ἐμεῖς ἐτελειοποιήσαμε τὸ συρμὸ τοῦ πένθους σὲ βαθμὸ τέτοιον, ὥστε πενθοῦμε τώρα μὲ κρυψάττητα καὶ μὲ πολυτέλεια.

Σ' ἐμᾶς, φίλτατέ μου, ἀπανταίνοις μιὰν πενθοφόραν ἔσφραγὴ κοπέλα, καὶ βλέπεις πάραυτα στὴν ἐντέλειαν τοῦ συνόλου τῆς τοῦ κόπους, ὅπου ἡ καυμένη ἐκείνη ἐκατάβαλε γιὰ νὰ κάμῃ φανερὴ στοὺς νέους τοῦ συρμοῦ τὴ θλίψιν ποῦ αἰσθάνεται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γονήτης! . . .

Ἄλλη φορὰ, θά 'πῃς, ἡ κοπέλας ἐβρίχτανε στὰ μαλιάτους στάχτη γιὰ νὰ δείξουν τὸ πένθος τους· καὶ ἤθελ' ἴσως νομίσεις πῶς καὶ ἡ 'δικές μας κοπέλας κάνουνε κανένα τέτοιο κ' ἐκεῖνες γιὰ τὰ μαλιά τους. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας, Ἀσμοδαίε φίλτατε! Ἡ κοπέλας ἡ 'δικές μας ἐξεναντίας χτενίζουνε τὰ 'δικά τους πρῶτα, τ' αἰλείφουνε, τὰ γυαλίζουνε, τ' ἀνοίγουνε, καὶ τὰ κάνουν' ἔτοιμα νὰ δεχθοῦ-

νε μέσα τους τ' ἄλλα τους μαλλιά, ἐκεῖνα ποῦ ἀγοράσανε.

Ἐπειδὴ, πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ τοῦτο, Ἀσμοδαίε φίλτατε, ὅτι δηλαδὴ, τώρα ποῦ ἀνοίξε ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ, ἔχουμε κάπου-κάπου συγκοινωνία μὲ τοὺς Κινέζους. Τσοῦ στέλνουμε ἀπὸ τὰ χρήματά μας, καὶ μᾶς στέλνουνε ἀπὸ τὰ μαλλιά τους· τὰ ὁποῖα, ἔχι μόνον στολίζουνε τὰ κεφάλια τῶν Κυριῶν μας, ἀλλὰ καὶ σὲ κάποιον τρόπο συμβάλλουν εἰς τὸ νὰ ἀδελφοπιτόνουν' ἐμᾶς μ' ἐκεῖνους. Ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποῦ ἀγκαλιάζουμε τὲς συμβίβεις μας, αἰσθάνουμάσθε μὲ ἀγαλιάσῃ μας ὅτι ἀγκαλιάζουμε συνάμα καὶ κάποιον (ὁ Θεὸς ξέρει ποιόνε) ἀδελφὸν Κινέζο. Καὶ εἴμασθε βέβαιοι ὅτι, φιλώντας κάποτε τὴν κομπὴ χτενισιάτους, φιλοῦμε πάντοτε, γυναικίῳ ὄνοματι, κάποιον ἄσιανὸν συμπέθερον.

Ἄλλ' ἀξ' ἐξανάμπωμε στὴν ὑπόθεσιν. — Νάλθης, φίλε Διάσολε, στὴν Κεφαλονία. Καὶ μὴ κιταχτῆς πῶς ἔρχεσαι τάχα σὲ τόπο ἔπου νὰ μισῶνται καὶ νὰ ἀποφοῦγονται οἱ διάσολοι· ἐπειδὴ κάθε ἄλλο παρὰ μιὰν τέτοιαν ἀφιλοξένεια θεὸς ναύρης ἀνάμεσά μας. Ἐλα, φίλε Διάσολε, στὴν Κεφαλονία, κ' ἔρχεσαι στὸν τόπο σου! . . . Ἐλα νὰ ἰδῆς ἐτοῦτα ποῦ σοῦ λέω, καὶ νὰ πάρῃς μαζύ σου, ἐπιστρέφοντας στάς Ἀθήνας, φιγουρίνια ποῦ νὰ σαστίσουν' ἢ κόμεις σας. Ὁ ἀκούσης τὲς Ἀθηναιοῦδες νὰ λένε «Καλότυχη ποῦ ὀρφάνεψε, γιὰ νὰ 'ντυθῆ ἔτσι».

Μὰ ἔλεγα γιὰ τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα. Τὰ μαλλιά τὰ κινέζικα, βαλμένα μέσα καὶ ἀπάνου ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἐδικά μας, κάνουνε μιὰν ὡραίαν ἀγαπητὴ ἀθεμονιά τσῆ μόδας, ἀρκετὰ ψυλούτσικη, ἀπάνου στὴν ὁποῖα 'πιθόνουνε τὸ πενθόχρωμο τοῦ συρμοῦ καπέλο, ποῦ, γιὰ νὰ μὴν πέφτῃ, τὸ καρρόνουνε μὲ σφιγγίλες στὴν κορφή τῆς ἀθεμονιάς, καὶ βγαίνουν' ἔξω ἡ γυναικῆς μας Μα-σαδόροι κ' ἐκεῖνες εἰς τὸ καρναβάλι τσῆ μόδας.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἰδῆς ποτὲ ἓνα τέτοιο ἀριστούργημα, καὶ νὰ μὴν ἀποζητήσῃς τὸν Πραξιτέλη καὶ τὸ Φειδία, γιὰ ν' ἀφήσουνε στοὺς μέλλοντας ἀπογόνους μας, σκαλισμένο σὲ μάρμαρο, ὅλο ἐκεῖνο ποῦ τὸ τελειοποιημένο huon guslo μας ἠμπόρεσε νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἰδῆς τὸ βάθος τῆς πίερας ἐκείνης τῆς νέας, εἰς τὸ ὕψος τῆς πενθίμου ἀθεμονιάς τῆς.

Θυμῶμαι στὸν καιρὸ μου, Κύριε Διάσολε, ποῦ ὅταν ἡ γυναικῆς μας ἐπενθούσανε, ἐνδύοντανε μ' ἓνα μαῦρο φόρεμα ἀπλούστατο, καὶ μᾶλλον χονδροειδές, ἐπιταυτοῦ χονδροειδές διὰ τὸ πένθος τους. Καὶ τὸ κεφάλι τους τὸ ἔχτενίζανε ἀπλῶς μόνον γιὰ τὴν πάστρα καὶ γιὰ τὴν εὐπρέπεια. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ἦτανε καιροὶ ἀρχαῖοι, ποῦ ἡ δεξιγέριση τοὺς ἔκρησε ὀπίσω.

Ἐγὼ, τί νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε Διάσολε . . . ἐγὼ μὲλλον ὅπου γέροντας τώρα-πλέον, κ' ἐμεῖς οἱ γέροντες ἀγαποῦμε καὶ προτιμοῦμε πάντα τὰ 'περασμένα μας, ἐγὼ ὁμῶς δὲν ἠμπεροῦ πάρα νὰ θαυμάσω τὸ σημερινὸ συρμὸ, γιὰ τὰ πένθη καὶ ἀκολούθως νὰ σᾶς τότε συστήσω κ' ἐσᾶς, ἂν τυχόν δὲν τὸν ἔχετε.

Αν. Α . . .

Ἵπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΑΑΜΙΑΤΟΣ.